

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>תיקון מגפת האלימות נגד המשפחה</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>ימיו, שמאל והימין שמימין לימין - עדכון גרסה</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>הפנתרים השחורים עם כיפה ומטפחת</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>השלמה זוגית ושוויון מפרק</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

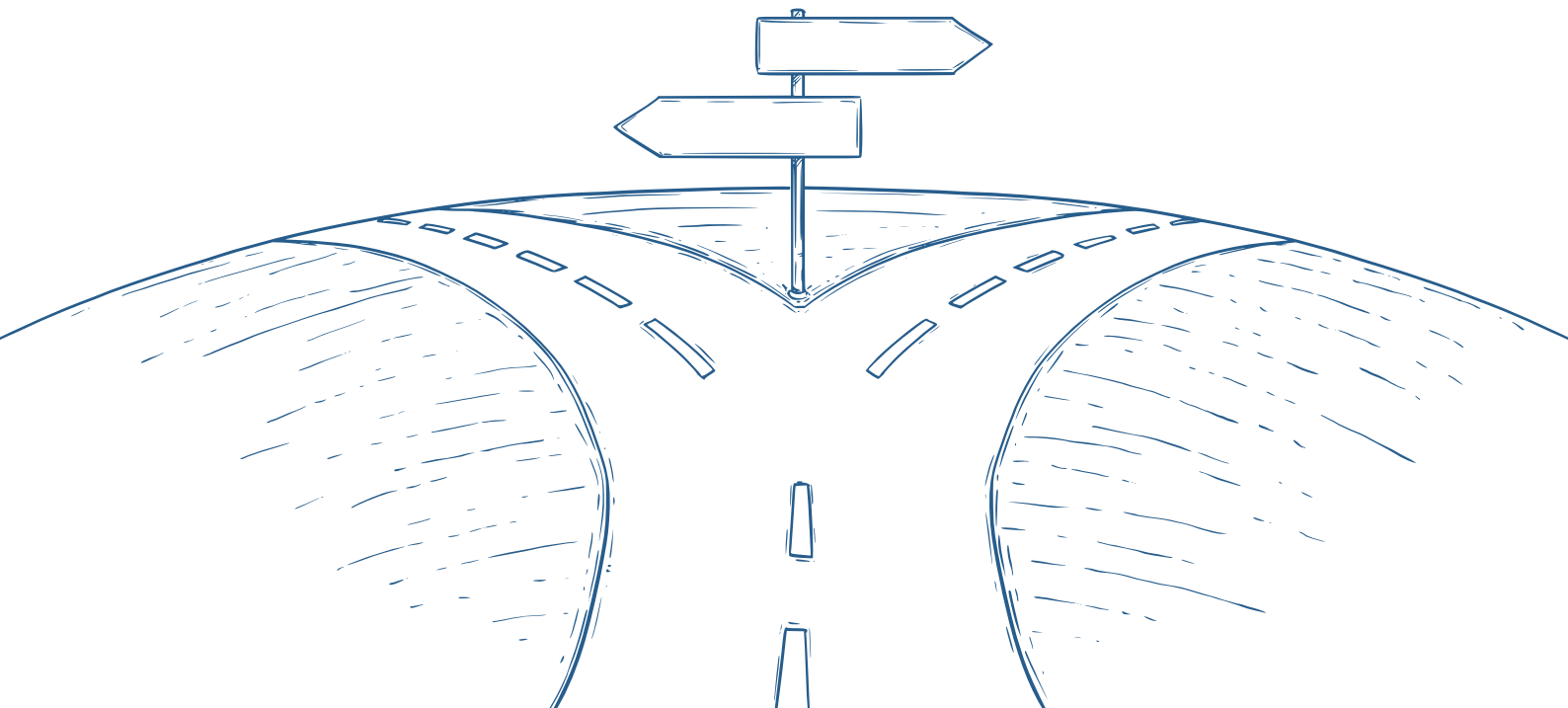
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תיקון מגפת האלימות נגד המשפחה

עזרא הימן

א. חלון ראווה של הסכמות רחבות

זה תמיד מתחיל כסיפור של 'הסכמות רחבות'. מי לא נגד אלימות של גברים בכלל, ובני זוג בפרט, נגד נשים? מי לא בעד להילחם בכל הכוח נגד אלימות כזו? זוהי תופעה פסולה על פי כל תפיסה ומחנה, שמרני או ליברלי, דתי או חילוני, ימני או שמאלני. נמצא סוף סוף נושא עם הסכמות רחבות מקיר לקיר שאפשר להילחם עליו.

אך זכרו את כלל הברזל הבא: בעידן שלנו, המסרים הכי קוטביים ושנויים במחלוקת מסתתרים לא בתיאוריה המוסרית כשלעצמה, שם מציגים בחלון הראווה קונצנזוס מוחלט ('אלימות כלפי נשים זה רע'), אלא בהטעיה, הטיה ותעתוע ביחס למצב חברתי הקיים ('האלימות כלפי נשים היא מגפה בכל החברה'). על ידי הינדוס הבנת המצב הקיים, מהנדסים תפיסת עולם.

ב. שיטת השקשוקה

אז אחרי הלבביות של ההסכמות הרחבות, הסדקים ביחס לסוגיית האלימות כלפי נשים בישראל מתחילים להתגלות. כי המסר סביב הנושא הלכאורה כל כך מובן מאליו הזה הוא לא שיש באופן כללי בעיית אלימות הדורשת פתרון חינוכי, קהילתי ופלילי (שזה באמת קונצנזוס), אלא שיש תופעה חריגה וייחודית של אלימות גברית דווקא כלפי נשים בכלל ובנות זוגם בפרט, ושהמרחב הזוגי והביתי הוא חממה של אלימות כזו.

אך אין שקר גדול מזה. פשוט תעשו גוגל וחפשו את הנתונים בלי ההסתרה, הטיוח והתעתוע. הרוב המכריע של הרציחות בישראל קשור לאלימות בחברה הערבית השבטית. הרוב המכריע של הרציחות בישראל מתרחש בין גברים. תבדקו כמה נשים בישראל נרצחו על ידי בני זוג יהודים בשנה. המספר שואף לאפס. אי אפשר לקרוא לזה תופעה חברתית.

אז למה ארגוני נשים מהדהדים מסרים שקריים, שיש בעם ישראל מגפת אלימות של גברים כלפי בנות זוגם? למה הם נלחמים נגד גברים יהודים המוציאים רשיון לנשק כדי להגן על משפחתם? למה הם הפכו את הגברים לאויב?

מדוע "המקום הכי מסוכן עבור נשים הוא הבית שלהן" הפך להיות גם השנה למסר הכי מהודד על ידי מרכזי ארגוני נשים, כמו מרכז רקמן למעמד האשה באוניברסיטת בר אילן וארגון הנשים ויצ"ו?

מדוע
"המקום
הכי מסוכן
עבור נשים
הוא הבית
שלהן"
הפך
להיות גם
השנה
למסר הכי
מהודד
על ידי
מרכזי
ארגוני
נשים?

”
**אי אפשר להבין את
פשר הניסיון הזה
להציג תמונת מצב
שקרית בלי להבין
מהו הפמיניזם
הרדיקלי**

ג. תמונת מצב משרתת תפיסת עולם

השקשוקה והשימוש הסלקטיבי והמתעתע בנתונים נועדו לשרת ולקבע תפיסת עולם ביחס לבית ולמשפחה, וליחס בין גברים ונשים בחברה האנושית.

אי אפשר להבין את פשר הניסיון הזה להציג תמונת מצב שקרית בלי להבין מהו הפמיניזם הרדיקלי. כבר יובל שנים שהפמיניזם הרדיקלי מנסה לשכנע אותנו שהסיבה לכך שנים עדיין לא חופשיות, משוחררות, מאושרות ומסופקות, היא שמוסד הזוגיות והמשפחה הוא מדכא ואלים, שזוגיות בין איש לאשה היא אלימה מעצם מהותה, שאלימות כלפי נשים טמונה בעצמותה של הגבריות, שגברים המציאו את מוסד המשפחה והזוגיות כדי לדכא נשים, ושנים שבחרות להיכנס למערכות יחסים כאלה הן קורבנות שחיות בתודעה כוזבת.

כבר יובל שנים מנסים לשכנע אותנו שגבריות היא במהותה אלימה ורעילה, ושהגברים משתמשים בכוחם לא כדי להגן ולשמור על נשיהם ומשפחותיהם מפני איומים ואויבים, אלא המציאו אויבים ואיומים אלה כדי להצדיק את כוחניותם. וכך, לדידם, במצב המדיני שלנו היום האויב הוא הצבא ולא החמאס.

כבר יובל שנים שהפמיניזם הרדיקלי פושט צורה ולובש צורה, קם כל פעם מחדש לתחייה ומנסה לייצר תסיסה מרירה, מרד ומהפכה, **כדי להחריב את תודעת הזוגיות והמשפחה שהחברה מתעקשת לחיות ולשגשג בתוכה.**

אבל בוודאי תשאלו: הרי רוב האנשים המדברים על האלימות כלפי נשים אינם מאמינים בתפיסות האלה?

ד. איך תפיסות קצה מחלחלות לציבור?

נכון. רוב הציבור אינו קונה את תפיסת העולם הזו. הרוב המכריע של הנשים רואות בבית, במשפחה ובזוגיות מרחב של תמיכה והגנה, לא מרחב של דיכוי ואלימות. רוב הנשים מתעקשות לראות בכוחם של הגברים מקור הגנה ולא דיכוי. מה שמובא בסעיף ג' שלעיל כתוב בספרים ובמאמרים של אותו זרם פמיניסטי רדיקלי, אך הוא קיצוני ומופרך מכדי לגרוף תמיכה ציבורית, אפילו בקרב הציבור הליברלי.

אז צריך לשקשק את הנתונים. לערבב את המציאות. להציג מיצג שווא דרך קמפיינים, סלוגנים, סיפורים מזעזעים, סרטונים, נתונים מעוותים - שיש בעיה אמיתית וקיצונית של גברים אלימים כלפי בנות זוגם, והיא נמצאת בכל מקום. ככה רותמים לא רק את הציבור הליברלי, אלא גם את הציבור השמרני והדתי. כי הרי כולם נגד אלימות.

ואותן נשים שבאמת חוו מקרים קשים וטראומות מתגייסות למאבק, משוכנעות שהבעיה שלהן איננה נקודתית אלא ממסדית וכוללת, ומעגל המשתכנעים מתרחב.

כך התפיסה החברתית הכי זדונית, מרושעת ומופרכת ששמעתם בכל ימי חייכם הופכת להיות קונצנזוס. **אנשים נרתמים בלי להבין למה הם נרתמים. זה מייצר תסיסה רעילה, המתחילה לחלחל את כמו טפטפת אל תוך החברה והנפש.** זה מייצר ניכור כלפי גברים ומסית נגד גבריות, מפרק משפחות, מרתיע רווקים וזוגות, הורס את המרקם הבריא של החברה וגורם להרבה מאוד צער בעולם.

אך את כל זה אפשר למזער ואף לתקן, אם נסכים לוותר על ה'הסכמות הרחבות' ולהיאבק נגד האג'נדות הרעילות האלה.

ה. בחזרה להסכמות רחבות

זה תמיד נגמר בהסכמות רחבות. אחרי שמקלפים את השקרים, את התעתוע, את השקשוקה של הנתונים, את חלון הראווה המזעזע, אחרי שפוגשים את המטרה האמיתית של התפיסות הפרוגרסיביות המנסות לנהל את עולמנו, אחרי שמוכנים להיאבק נגד מנגנוני הפירוק בלי פחד מה'קיטוב', אחרי שמתחררים נפשית ותודעתית מהארגונים האקטיביסטיים הרדיקליים המנסים בכל כוחם לטמטם את חיינו ולפרק את זהותנו, אחרי ששבים אל עצמנו, אל זהותנו, אל גבריותנו ונשיותנו - חוזרים להסכמות רחבות. אבל הפעם זה לא חלון הראווה. זה אנחנו.

”
**אך את כל
זה אפשר
למזער ואף
לתקן, אם
נסכים
לוותר על
ה'הסכמות
הרחבות'
ולהיאבק
נגד
האג'נדות
הרעילות
האלה**

ימין, שמאל והימין שמימין לימין - עדכון גרסה

איתי אסמן

א. למה מתכוונים כשאומרים ימין ושמאל?

כפי שכתבנו בעבר, המושגים ימין ושמאל במובנם הפוליטי נוצרו בזמן המהפכה הצרפתית ב-1789, באספה הלאומית בצרפת כשדנו בסמכויות המלך. אלו שתמכו במלך ובשמירה על הסדר הישן ובהתקדמות איטית (שמרנות) ישבו מימין לנשיא המהפכה, ואלו שתמכו במהפכה ובהגבלת כוחו של המלך (שינוי וליברליזם) ישבו בצד שמאל.

עם השנים, הימין נעשה מזוהה יותר עם שמרנות ודתיות, והשמאל עם שוויון זכויות וחילון.

תפיסות יסודיות אלו הובילו בהמשך את הימין להזדהות עם עמדות לאומיות וקשר לארץ הלאום, וכן שוק חופשי בכלכלה, ואת השמאל להגנה על זכויות מיעוטים, רב תרבותיות ומדינת רווחה הנוטה לסוציאליזם.

ב. מי השולט במדינת ישראל?

בשנים האחרונות נחשפנו למושג 'דיפ-סטייט', שמובנו מדינת העומק, משהו כמו מדינה בתוך מדינה.

עד לא מזמן, הציבור הרחב חשב שבכך שהוא הולך לקלפי כל 4 שנים ובוחר את נציגיו הוא תורם לקביעת המדיניות הציבורית, כאשר הסמכויות והאחריות מרוכזות בנבחר הציבור.

היום רבים מבינים שזו גישה שטחית ותמימה.

הסערות הציבוריות במדינת ישראל חשפו כמה רב כוחם של הגורמים שאינם נבחרים ציבור: מערכת המשפט, מערכת הביטחון, האקדמיה והתקשורת ועוד, ועד כמה הם חזקים יותר מהממשלה הנבחרת.

מערכת המשפט למשל מבטלת חוקים של הכנסת, מתערבת בסוגיות ערכיות וציבוריות ומכריעה ככל העולה על רוחה.

בכירי מערכת הביטחון, כמו ראשי שב"כ ורמטכ"לים לשעבר, עודדו סרבנות שפגעה בביטחון המדינה ופעלו בניגוד לחוק. התקשורת פעלה בהפקרות בסוגיית החטופים ובניגוד למסקנות ועדת שמגר, ובכך העלתה את 'מחירים'. ראשי אקדמיה הצטרפו לדיבורים חסרי האחריות על פשעי מלחמה בעזה, ועוד.

כאשר מתקיים קשר ושיתוף פעולה הדוק בין כל הגורמים האלו, נוצר 'דיפ-סטייט' ולממשלה כמעט אין כוח למשול.

כל חוק שהיא מנסה להעביר - מיד צצים כנגדו עשרות ארגונים משמאל, לעיתים רבות במימון זר; הם מתייצבים כלוביסטים בוועדות הכנסת, מתראיינים בכלי התקשורת ומעצבים את תודעת האזרחים.

כך נוצרת 'דעת קהל' אחידה, שאין בה מקום לדעות שונות.

עד לא מזמן, הציבור הרחב חשב שבכך שהוא הולך לקלפי כל 4 שנים ובוחר את נציגיו הוא תורם לקביעת המדיניות הציבורית, כאשר הסמכויות והאחריות מרוכזות בנבחר הציבור

”
האם ייתכן שהפלת
ממשלת נתניהו
והורדתו מהבמה
חשובים להם יותר
מניצחון במלחמה,
החזרת חטופים או
מיקוד בזירה
הבינלאומית הקשוחה?

בהמשך לכך, נבחרו הציבור מוצגים כאנשים הזויים, ולעומת זאת עוולות המתרחשות במערכת המשפט והביטחון (כפרשיית הפצ"רית וכוח מאה) מושקעות.

מי שאינו מבין לעומק את המושג 'דיפ-סטייט' לא יכול לפסוק בשום סוגיה ציבורית. אדם כזה דומה למי שמתיימר לרפא חולים רק משום שקרא על רפואה בימי הביניים. זהו חוסר אחריות מוחלט.

ג. איך השמאל פועל?

מאז עליית בגין לשלטון, השמאל נאחז במוקדי ההשפעה כתחליף לניצחון בבחירות, והעניק לגופים הללו סמכויות הרבה מעבר לכוחם המקורי. ככל שהשנים חולפות העם נעשה ימני ומסורתי יותר. השמאל מתנגד לכך ולכן פועל בניגוד גמור ליסודות הדמוקרטיה. אלא שהמושג דמוקרטיה קיבל תפנית. לא עוד שלטון הרוב - כי במוחם הפרוע של מצדדי השיטה הרוב יכול גם להיות נאצי - אלא שלטון המיעוט 'הצודק והמוסרי' המרסן את הרוב ה'מתבהס'. במילים אחרות: **היום המושג 'שמאל' מסמל את חיזוק שלטון הדיפ-סטייט ובוז לנבחר הציבור.**

קידום שוויון, דאגה למיעוטים ודיון במסורתיות לעומת חילון לא נעשים יותר דרך ריבונות העם והדמוקרטיה הישנה, אלא בשיטה חדשה של פקידים בלתי נבחרים שיודעים יותר טוב מהציבור מה הוא צריך ומה הם הערכים שצריכים לקבוע את חייו ואת צביון המדינה.

ד. 'הימין שמימין לימין'

בימינו צמח מושג חדש: הימין שמימין לימין. ככלל, מדובר באנשים שאכפת להם מהמדינה, אך עולם הערכים שלהם ימני במונחים של שנות ה-90 - הם בעד ביטחון, התיישבות, שוק חופשי וניצחון במלחמה. **יש רק בעיה אחת: בפועל יוצא שהם נגד ריבונות הרוב.**

הם טוענים, ממש כמו השמאל, שנבחרו הציבור הם אנשים לא ראויים. הם אמנם מודים בכך שהם נבחרו על ידי רוב הציבור, אך הם בזים להם וטוענים שהם 'לא מספיק ימניים' (על פי המושגים הישנים).

הדבר המפתיע הוא, שהמשותף לשמאל ולימין שמימין לימין הוא ששניהם מחלישים את ריבונות הרוב.

אלו עושים זאת בביקורת משמאל ואלו עושים זאת בביקורת מימין. ההבדל הגדול הוא, שהשמאל מכיר היטב את כוחם של הפקידים ו'שומרי הסף של הדמוקרטיה' והוא עסוק בשימור כוחם, והימין שמימין לימין אינו מכיר את הדיפ-סטייט ועיקר הטענות שלו הן שהממשלה לא מושלת ולא מקיימת מדיניות ימין. זאת בלי להפנים את מציאות הכוחות החזקים וכמות הארגונים הפועלים נגד הממשלה.

חשוב לציין: ראוי לבקר את הממשלה והקואליציה. לפעמים זו אפילו חובה גדולה. אך הכל תלוי בדרך של הביקורת - האם היא מגיעה מתוך ההבנה שבדמוקרטיה שלנו יש נבחרו ציבור, אך יש גם דיפ-סטייט שמפריע להם למשול, או שהיא מגיעה מתוך בוז לנבחרו הציבור בטענה שהם לא ראויים, ומתוך חוסר הכרת הדיפ-סטייט וסכנתו.

ה. המאבק המרכזי בדורנו הוא בשאלה: מיהו הריבון?

האם זהו העם על ידי נבחריו, או מיעוט בלתי נבחר?

כרגע המצב הוא, שמרוב דאגה למיעוטים, לזכויות האדם, הקשבה לכאבים של האחר - אף אחד לא מקשיב לכאבים של הרוב.

הטענה שהרוב צריך לוותר כי הוא החזק, מעין 'אצילות של מנצחים', היא דמגוגיה מוחלטת. כך גם הטענה שהרוב רוצה לרמוס את המיעוט ולדרוך עליו.

נעשה סדר: הרוב הולך להצביע בקלפי כדי ליישם מדיניות ערכית, ולא כדי להתנצח עם אף אחד.

ביחס לטענה שבאה מהימין שמימין לימין, שהממשלה והקואליציה אינן מייצגות את הרוב אלא רק הם, כי הם הימין האמיתי, ואם הם יהיו בשלטון אז הכל ישתנה - מדובר בתפיסה נאיבית שלא מכירה את הכוחות במציאות.

גם אם הם יהיו בקואליציה, הם לא יוכלו כל כך בקלות (אם בכלל) לקדם מינויים ולשנות מדיניות בלי שבית המשפט יתערב ויפריע או ש'יתפור להם תיק', יחד עם תקשורת שתקדם דה-לגיטימציה ארסית.

ו. מה עושים?

ראשית מפנימים את הבעיה.

שנית, נלחמים בדיפ-סטייט ונגד המוסדות הבלתי נבחרים הקובעים לנבחרו הציבור מה לעשות. **מכבדים את נבחרו הציבור ולא בזים להם. זכרו, תמיד אפשר להחליף אותם.** הם עומדים למבחן הציבור וצריכים לתת דין וחשבון.

ראוי גם לדרוש תשובות מ'אנשי האו"ם', העומדים מן הצד וחיים בסוג של פציפיזם אוטופי, שלפיו כביכול אין בריונות של גורמים הפוגעים באזרחים, והם קוראים לכל הצדדים 'לשמור על איפוק' בשיח של סימטריה מזויפת.

במאבק הזה 'אנחנו של ישראל'.

הפנתרים השחורים עם כיפה ומטפחת

אודי בן חמו

א. משנות ה-60 ועד שנות ה-80 פעל בארץ 'הארגון הסוציאליסטי הישראלי' (אס"י), הידוע יותר כקבוצת **מצפן**. 'מצפן' היה ארגון שמאל רדיקלי קטן ורב השפעה, וכמה מחברי הארגון אף נתפסו בריגול למען סוריה.

בעקרונות היסוד של התנועה משנת 1973 הם הגדירו את הארגון כך: "התאגדות מרצון של **סוציאליסטים מהפכניים**, הפועלים על-יסוד **השקפת העולם המרקסיסטית** - נגד כל ניצול ודיכוי של אדם בידי אדם; ולמען **מהפכה סוציאליסטית עולמית** אשר תבטל את כל המשטרים החברתיים-מדיניים הקיימים **המבוססים על ניצול ודיכוי** ותקים חברת-שפע לא מעמדית של אנשים חופשיים, המנהלים באופן קולקטיבי ומודע את תהליך חייהם החברתיים, יוצרים ומנכסים במשותף את השפע החברתי". תודו שזה נשמע מפתה: חברת שפע, אנשים חופשיים, נגד כל דיכוי וניצול. נפלא.

ב. ומדוע נזכרתי בארגון 'מצפן', אתם שואלים? **משום שאינספור הארגונים, העמותות, המיזמים והפעולות של ארגוני המחאה מריחים כבר זמן רב חוסר אותנטיות מוחלט**, שהזכיר לי את אותה פרקטיקה נלוזה.

עקרון הפעולה העיקרי של השמאל הוא המאבק המתמיד בין מעמדות. מדכאים מול מדוכאים. זהו עקרון העל! **בעבר המיקוד שלו היה בסוגיות כלכליות, וכיום סביב סוגיות חברתיות ותרבותיות**. אבל לא הרמוניה חברתית, אחווה ושלוש הם מבקשים לקדם, אלא **עידוד תחושת הקיפוח ועירור הזעם, המהווים את חומר הבעירה למהפכה**. זעם על כל מיני עוולות שיייתכן שאכן קיימות, אך הפתרון לתיקונן מופרך וחסר כל היתכנות.

ג. "**דפקו אתכם**", הם טוענים כלפי כאלה שאולי כך אירע לגביהם, כמו בני עדות המזרח, עולי אתיופיה, תושבי פריפריה או סתם אזרחים בעלי אוריינטציה לאומית, "**אז כעת בואו נהפוך את השולחן ונשרוף את המועדון!**" כך הם מתסיסים, ובכך מנסים לכבות שריפה באמצעות ג'ריקן נפט.

ד. **אחד הארגונים שבהם תמך ארגון השמאל הרדיקלי 'מצפן' היה 'הפנתרים השחורים'**, שהוקם על רקע האפליה והקיפוח של בני עדות המזרח בשנות ה-70. השם הועתק, ולא במקרה, מתנועה אמריקאית בעלת שם זהה למען השחורים האפרו-אמריקאים. אך לא רק השם הועתק, אלא גם שיטות הפעולה, המסרים ובעיקר הזעם וההתססה.

עקרון הפעולה העיקרי של השמאל הוא המאבק המתמיד בין מעמדות. מדכאים מול מדוכאים. זהו עקרון העל!

”
**הנושא הרציני הזה
 לא יפתר בידי
 אנשים ציניים
 המחפשים לקדם
 את תפיסת עולמם
 על גבם של אנשים
 תמימים**

איני היסטוריון ולא עשיתי מחקר השוואתי ארוך-טווח. אבל לא קשה לזהות את חוסר האותנטיות, את אימוץ הפרקטיקות מעוררות האיבה, המבט המלא 'זעם קדוש' בעיניים והצעקות בגרון ניחר על קיפוח, קריסה, אי שביעות רצון ובעיקר קידום פתרונות מהפכניים, כתואמים את אותו דפוס פעולה מוכר וידוע של השמאל.

ה. הסיטואציה הלאומית שבה אנו נמצאים בשנת הבחירות היא ברורה. לשמאל אין שום יכולת לנצח את המחנה הלאומי ואת הזרם הקבוע לעבר המסורת והימין. ולכן, השמאל יעורר באופן מתוחכם את נקודות הוויכוח והמחלוקת הקיימות באופן אמיתי בין מרכיבי המחנה הלאומי, כדי לערער אותו. הוא יתמוך בגורמים 'הצודקים' מאוד במגזר הדתי-לאומי ויהדהד את העובדה שהם 'פראירים', שהחרדים הם טפילים ושהם 'גם ככה מזלזלים בבתי המדרש שלכם'.

בכל פעם שתראו אובדן עשתונות וחוסר קור רוח, כדאי שתחשדו במניפולציה הבאה לעורר את בלוטות הרגש. בוודאי כשזה נעשה עם תינוק חמוד בידיים.

ו. "אתם חייבים להפסיק את רגשי הנחיתות האלה מול החרדים, לעמוד מולם באומץ ולדרוש צדק", כך יטענו תוך שהם מלטפים, מטאפורית, את ראשיהם של המדוכאים החדשים, בעלי המטפחות והכיפות.

"לא יאומן, 67789 ימי מילואים בעלך עשה במלחמה הזו!?", יאמרו, תוך שהם מסתירים את לוגו 'אחים לנשק' או כל ארגון אחר שעל דש חולצתם. הם 'ירכבו' על נקודות אמיתיות שבהחלט קיימות; הרי כל שקר חייב מידה מסוימת של אמת כדי להחזיק מעמד.

ז. יובהר לאלתר: יש צורך בתיקון עמוק בקשר לגיוס חרדים, וכתבנו על כך בעבר. אך הנושא הרציני הזה לא יפתר בידי אנשים ציניים המחפשים לקדם את תפיסת עולמם על גבם של אנשים תמימים, שביניהם משולבים אחרים שכלל וכלל אינם כאלה.

ח. פנתרים שחורים עם כיפה ומטפחת - לא נראה פוטוגני כל כך. לכן צריך למתג את ארגוני הלוויין האלה של השמאל הרדיקלי בצבעים רלוונטיים עם מסרים תואמים, עד שאפילו הם לא יצליחו לזהות את טביעות האצבע המתוחכמות.

אם אתם חשים כעת חוסר רגישות מצד הכותב, או אולי שאלו מחשבות קונספירטיביות, סימן שהמהלך הציני של השמאל הרדיקלי הצליח. אל תקשיבו לי, חפשו ולמדו בעצמכם באומץ וללא משוא פנים.

ט. לפני סיום.

אחד הסימנים ליד מניפולטיבית נעלמה הוא האינטונציה. כלומר, השמאל הרדיקלי יתמוך גם במסרים ציוניים, ובלבד שאלו יהודהדו בזעם, באיבה ובחוסר שביעות רצון. קריאות 'גיוס לכל', לדוגמה, אבל בטון הנכון.

י. לכן אם תראו מיתוג בעל תקציבי עתק לפרסום, ליחסי ציבור, לתקשורת ולשירותי דוברות, כדאי מאוד לחשוד ששוב מדובר באותה הגברת בשינוי אדרת - יצירת כאוס בשמן של דרישות 'צודקות'.

לכן צריך
למתג את
ארגוני
הלוויין
האלה של
השמאל
הרדיקלי
בצבעים
רלוונטיים
עם מסרים
תואמים, עד
שאפילו הם
לא יצליחו
לזהות את
טביעות
האצבע
המתוחכמות

השלמה זוגית ושוויון מפרק

עזרא הימן

בשבוע שעבר כתבתי כאן על תפיסה מרכזית אחת של הפמיניזם בן זמננו, תפיסת 'מלחמת המינים', שלפיה הנשים הן מעמד מדוכא באופן מהותי על ידי גברים בשלל דרכים, בפרט במסגרת הבית והזוגיות, והפמיניזם מנהל מאבק נגד ה'שליטה' הגברית על חיי הנשים, כביכול. הפעם נעסוק בתפיסה השנייה של הפמיניזם בן זמננו ובהשפעתה על מעגלי חיים רחבים, וזוהי תפיסת השוויון המגדרי.

א. מהו 'שוויון מגדרי'?

רבים מאוד משתמשים בביטוי 'מגדרים' כחלופה אופנתית לביטוי 'מינים'. אך בניגוד למילה 'מינים', המתייחסת לביולוגיה, המושג 'מגדר' מאפשר את ההבנה שכל ההבדלים בין גברים לנשים הם תוצר בלעדי של ציפיות חברתיות חיצוניות שנוצרו על ידי הַבְנָה, הסללה ודיכוי, ולא מתוך טבע ביולוגי, מבנה מוחי, נטיית לב או מהות פנימית.

אחת הכוהנות הגדולות של התפיסה הזו היא סימון דה בובואר, הפילוסופית הצרפתייה שטבעה את הביטוי המפורסם 'את לא נולדת אשה, את נעשית אשה' (בין היתר, בידי החברה המעצבת אותך כד).

בהתאם לקביעה זו של דה בובואר, המאבק לשוויון מגדרי פועל לעקור ולמחוק באופן מוחלט את ההבדלים בין המגדרים. כאשר פעילי השוויון המגדרי רואים בנים המעדיפים מכוניות, כדורגל וחיילים, ובנות המעדיפות בובות, טיפול וריקוד, הם טוענים שרק יד מכוונת גרמה להם להעדפות האלה, ולכן יעשו כל שביכולתם כדי לעקור אותן ולייצר העדפות שוות באופן מוחלט.

ועל אף שהרבה מחקרים והתנסויות מוכיחים שחלק גדול מהבדלים אלה מקודד אפילו בדפוסים ביולוגיים ומוחיים, שום דבר לא יעצור את המכונה המשומנת של השוויון המגדרי, שאנוס ואנוס לחשוב שכל הבדלי ההעדפות הם בסך הכל תוצר של דיכוי זדוני, המוכרח לעבור מן העולם בכוח נגדי.

למה נשים מעדיפות לקחת חופשת לידה ולא גברים? הסללה.

למה נשים מגיעות פחות למקצועות ההנדסה? הַבְנָה.

למה נשים נוכחות יותר במקצועות הטיפול והקשר האנושי? הקטנה.

למה נשים נמצאות פחות בדרגי ניהול בכירים? דיכוי.

ואת כל זה, לדידם, חובה להשמיד ולהרוג, ומוטב לעשות זאת עוד כשהילדים קטנים, בגן, ויפה שעה אחת קודם. אפילו בשפה העברית צריך לטפל (בעזרת כתיבה מגדרית, נקודה מגדרית וכו'), כי היא מייצרת דיכוי סמוי בעזרת הבדלי הזכר והנקבה.

שום דבר
לא יעצור
את המכונה
המשומנת
של השוויון
המגדרי,
שאנוס
ואנוס
לחשוב שכל
הבדלי
ההעדפות
הם בסך
הכל תוצר
של דיכוי
זדוני,
המוכרח
לעבור מן
העולם
בכוח נגדי

”
לעומת התפיסה היהודית, שבה גברים ונשים אינם מתחרים על יוקרה אלא הם שני חלקים של שלמות אחת, בתפיסה הפרוגרסיבית החברה היא זירת תחרות על יוקרה בין מעמדות

תפיסת השוויון המגדרי גם לא מאפשרת לנשים לארגן לעצמן אירועים לנשים בלבד, כי בכך הן מנציחות את הדיכוי של עצמן. סוכני השוויון המגדרי מוכרחים להציל אותן מעצמן, מ'התודעה הכוזבת' שלהן.

בקיצור, שוויון מגדרי הוא אירוע מאוד אלים ואגרסיבי.

ג. המשימה הצבאית: השילוב המפרק

אחד המקומות שהכי מפריעים לקידום תפיסת השוויון המגדרי הוא צה"ל. מאבקים ומלחמות היו מאז ומעולם נטייה יותר גברית מנשית. במדינה יהודית ציונית מוקפת איומים ואויבים, ללוחמי צה"ל יש הערכה חברתית לא מבוטלת. המצב הזה מנציח את ההבדלים הבלתי נסבלים לשיטתם בין גברים לנשים, וחייבים לעקור אותם.

לעומת התפיסה היהודית, שבה גברים ונשים אינם מתחרים על יוקרה אלא הם שני חלקים של שלמות אחת, בתפיסה הפרוגרסיבית החברה היא זירת תחרות על יוקרה בין מעמדות.

לכן, מאז הקמת יחידת יוהל"ם - יועצת הרמטכ"ל לענייני מגדר - הצבא משתף פעולה עם הניסיונות האלה לפרש קידום נשים על פי התפיסה הרדיקלית של מחיקת כל ההבדלים, אפילו הפיזיולוגיים, בין גברים לנשים. רק חשיבה פרוגרסיבית מסוגלת למחוק נשים בשם קידומן...

הדרך לעשות זאת היא כפולה: האחת, להכניס נשים לכמה שיותר יחידות לוחמות, כדי לבטל את התפיסה שלחמה שייכת לגברים. בריאותן של נשים רבות נפגעה באופן קשה ביותר ממהלך זה, אך מה לא מקריבים בשביל 'השוויון המגדרי' המיוחל, אפילו את הנשים מוכנים להקריב... כתוצאה מכך עשו דבר נוסף - יצרו עבור הנשים רף ייחודי עם דרישות פיזיות פחותות בתוך יחידות חשובות (כגון יחידת העילית של חיל ההנדסה הקרבית, יהל"ם), שעלול לפגוע בתפקוד הצבאי שלהן, העיקר לייצר שוויון בטייטל היוקרתי של היחידה.

”
**תפיסת
השוויון
המגדרי,
שלפיה
ההבדלים
בין המינים
הם בסך
הכל תוצר
של מנגנוני
דיכוי, היא
חלק
מהתפיסה
הפרוגרסיב
ית הרחבה
שלפיה
'הקבוצות
החזקות'
מפעילות
מנגנוני
דיכוי
ומייצרות
'קבוצות
מוחלשות'**

הדרך השנייה, העמוקה והרדיקלית יותר, היא לסרס את אתוס הלוחמה עצמו, המפריע כל כך ליצירת השוויון המיוחל. הרי תפיסת השוויון המגדרי, שלפיה ההבדלים בין המינים הם בסך הכל תוצר של מנגנוני דיכוי, היא חלק מהתפיסה הפרוגרסיבית הרחבה שלפיה 'הקבוצות החזקות' מפעילות מנגנוני דיכוי ומייצרות 'קבוצות מוחלשות'. לכן, לתפיסתם, ה'מצ'ואיזם' הגברי וה'מצ'ואיזם' הציוני חד הם. את שניהם צריך לעקור יחד, והשוויון המגדרי יביא גם שלום אל המזרח התיכון.

הדברים האלה נוטים להיות מבלבלים, שהרי איך אותה תנועה המנסה לפרק את הצבא דוחפת לשילוב מלא של בנות ביחידות העילית שלו? אך לדידם פעולות אלה ממש לא סותרות זו את זו, ולכן גם אם חלק מהאנשים מתכוונים רק למטרה הראשונה, לדינמיקה של התהליך הזה יש חיים משל עצמה.

המעוניינים להרחיב בכך יותר, מוזמנים לקרוא על הנושא בספרה של נווה דרומי 'פרחים בקנה'.

לאור כל זה, ממש לא מפתיע שהאשה שהיתה יוהל"מית הפכה להיות פצ"רית המפיצה בעולם סיפורים שקריים על חיילי צה"ל שכביכול אונסים מחבלים, ושבמקום לחזק את אתוס הלחימה עוסקת בריסון משתק שלה. זהו אותו 'בית מדרש', אותו שורש תפיסתי.

ג. קשרי משפחה ואומה

כשמבררים את הרעיונות האלה משורשם ומבינים את קוד ההפעלה הפרוגרסיבי המנהל את מאבקי הצדק החברתי של ימינו, מזהים את הקשר הישיר בין הפירוק הפמיניסטי לפירוק הפוסט-ציוני, ואת 'איחוד המאבקים' המסתתר תחת המון הסחות דעת, הטעיות ותעתועים. החיבור הטבעי והישר לגבריות ולנשיות היוצרות יחד משפחות חזקות, מחובר באופן מהותי גם עם הרעיון הלאומי הציוני: אומה מחזקת משפחה מחזקת אומה.

ערכם השווה של גברים ונשים, שאנו מאמינים בו, אינו מחייב הכחשה של ההבדלים ביניהם, להפך! ההכחשה הזו מוחקת נשים וגברים כאחד ואינה מכבדת אותם ואת הייחודיות שלהם.

וכשנבין שגברים ונשים אינם מתחרים זה בזה על יוקרה אלא משלימים זה את זה, תפיסת 'השוויון המגדרי' תוכל להתנדף מחיינו, לאפשר לנו להתחבר למהותנו ולטבענו ולהשלים יחד את ייעודנו.

סוללים דרך אבל ואן?

אנו שמחים להזמינכם למפגש ייחודי, חגיגי ואינטימי, בו נארח שניים מגיבורי המלחמה - צביקה מור ויהושע שני לשיחה מרתקת, מעוררת מחשבה ומרגשת במיוחד

יום שני | ב' טבת (22.12.25) | שדרות

קולנוע חן, רחוב ההסתדרות 5

19:30 מפגש וארוחת ערב
תפילת ערבית למעוניינים

20:30 שיחה עם צביקה מור ויהושע שני
בהנחיית איתי אסמן

אחינועים 054-8838607

כרטיסים: 60 ש"ח יחיד | 110 ש"ח זוגי
במכירה מוקדמת עד כ"ז כסלו: 50 ש"ח יחיד | 90 ש"ח זוגי
*כרטיס אחד ללא עלות לחברי מעגל ראשון

לחצו / סרקו
להרשמה